

2. Valg til det økonomiske og sociale råd.

(Dagsordenens punkt 14).

Amerikas Forenede Stater, Canada, Czekoslovakiet, Iran, Mexico og Pakistan afgik med udgangen af 1952. Forsamlingen foretog den 25. oktober valg af deres efterfølgere. Ved første afstemning valgtes Venezuela (57 stemmer), Australien (52), De Forenede Stater (52), Indien (45) og Tyrkiet (41). Da ingen af de andre kandidater havde opnået det fornødne to trediedels flertal, fandt der en lang række afstemninger sted, hvor valget i begyndelsen stod mellem Czekoslovakiet og Pakistan. Efterhånden gled Pakistan ud, og

Jugoslavien rykkede frem i første række; ved det endelige valg den 27. oktober blev Jugoslavien ved den 13. afstemning valgt med 40 stemmer.

3. Valg til formynderskabsrådet.

(Dagsordenens punkt 15).

El Salvador og Irak afgik efter tur den 31. december 1952. El Salvador, der i 1951 indvalgtes for eet år som afløser for Argentina, som trådte tilbage på grund af sit indvalg i ECOSOC, blev under hensyn hertil genvalgt. I stedet for Irak indvalgtes Syrien.

Politiske spørgsmål.

1. Palæstina.

a. Mæglingskommissionen.

(Dagsordenens punkt 67).

6. forsamling havde ved sin resolution af 26. januar 1952 vedtaget at lade mæglingskommissionen for Palæstina fortsætte sin virksomhed (jfr. beretning 6. samling, sp. 6259—62). Spørgsmålet var atter blevet sat på dagsordenen på begæring af de arabiske stater, der fandt, at FNs tidligere resolutioner, især angående erstatning til og reparation af arabiske flygtninge, Jerusalems internationalisering og en fastsættelse af landegrænserne, ikke var blevet fuldt gennemført.

Spørgsmålet behandlede af det politiske ad hoc udvalg. Debatten indledtes den 25. november med et udførligt indlæg af Ægyptens repræsentant. Den følgende dag forelagde den norske repræsentant, Finn Moe, på Canadas, Danmarks, Ecuadors, Nederlandenes, Norges og Uruguays vegne et resolutionsforslag; da Cuba og Panama senere sluttede sig hertil, betegnedes det under debatten som 8-magtsforslaget. Forslagsstillerne havde før resolutionens forelæggelse haft kontakt med såvel Israel som araberstaterne.

Umiddelbart efter Finn Moes forelæggelse af 8-magtsforslaget talte Syriens repræsentant. Han erklærede ligesom de følgende arabiske talere, at de ikke nærrede nogen som helst tvivl om de 8 forslagsstilleres oprigtighed og neutralitet. Araberstaterne måtte imidlertid forlange, at forhandlingerne skulle føres på grundlag af de resolutioner, som FN tidligere havde vedtaget, og som de fleste medlemmer havde stemt for. Disse resolutioner gav anvisning på, hvordan de vigtigste spørgsmål: flygtninge, internationaliseringen af Jerusalem og grænseproblemerne, burde løses.

Den 29. november afholdtes et møde mellem Israels repræsentant og de 8 forslagsstillere. Den 1. december forelagde Israels repræsentant derefter på sin regerings vegne et stort program om forenet løsning af problemer, som er fælles for Israel og dets arabiske naboer. Programmet blev betegnet som et udkast til dagsorden for kommende forhandlinger.

Syriens repræsentant kritiserede programmet. De spørgsmål, som var fremdragne, vedkom ikke FN, men måtte ordnes af landene i Mellemøsten selv. Han mente iøvrigt, at di-